

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Unitatea Credinței.

„Părinte sfinte păzește intru numele tău, pe cari mi i-ai dat mie, ca să fie una precum și noi . . . Iară nu mă rog pentru aceștia numai, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor intru mine, ca toți să fie una”. — Preasfintele buze ale Dlui N. J. Hristos au rostit rugăciunea aceasta frumoasă. Bine a știut El, că Biserica Lui întemeiată cu măiestrie dumnezeiască pururea va fi încolțită de vrăjmași, lupta între întunec și lumină, între fiii lui Dumnezeu și fiii oamenilor nu s'a sfârși niciodată.

Multe prigoniri a suferit Biserica dela întemeierea ei până când apoi prin providență dumnezeiască în anul 312 a ajuns Constantin cel mare pe tronul împărătesc al Romei care apoi în 313 prin edictul din Milan a dat libertate creștinilor. Prigonirile de 300 de ani n'au slăbit Biserica, ba din contra Biserica „ca în porfir și vison” s'a îmbrăcat cu sângele mucenicilor, și prin acest sfânt sânge cuvântul Evangheliei mult s'a întărit. După edictul din Milan Biserica ar fi trebuit să se bucure de pace și liniște, însă voința dumnezeiască a hotărât altcum.

Pe cerul Bisericii se ivesc nori grei, se ivesc diferite secte, cu învățături greșite, cari din răspuțeri lucrau pentru învăluirea adevărului. Se ivește Ariu un preot din Alexandria, învățat de altcum, care tăgăduia dumnezeirea lui Hristos. Spunea el, că Hristos Isus a fost om numai și nici de cum Dzeu, minunile săvârșite de El n'au fost din puterea dela sine ci, le-a făcut Dzeu prin El. Ce greșală grozavă, Dzeu Fiul este dejosit de un simplu om! Ca și cum un om pămîntesc ar fi putut îndestuli

prin moartea sa pe cruce dreptatea dumnezeiască vătămată prin păcat!

Și învățătura lui Ariu a început a se propaga a se între credincioșii cei mai slabi de inger.

Biserica pururea îngrijorată pentru dreapta credință a observat însă aceasta mișcare. Și episcopii văzând primejdia care amenință Biserica, s'au adunat în anul 325 în orașul Nicea din Asia mică pentru restabili credința adevărată. Au luat parte 318 episcopi la acest săbor, acărora amintire se prăznuiește în Duminica înainte de Rusaliu.

Desbătând ei învățăturile lui Ariu, au lămurit pe deplin credința cea adevărată apostolică: Că adevărat Isus Hristos este a II-a persoană a sf. Treimi, Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl. Auzind glasul sf. Părinți, mulți dintre ereticii ariani s'au întors la credința cea adevărată. Erezia însă nu s'a stins cu totul.

Ba durează și azi. Ori „studenții de Biblie” un fel de pocăiți, sunt și azi părtași rătăcirii și ereziei lui Ariu, căci și ei tăgăduiesc dumnezeirea Dnului N. I. Hristos.

Noi știm și credem că D.N. I. Hristos este Dumnezeu adevărat precum ni-l arată sf. Scriptură, cum ne-a spus El și precum arată minunile săvârșite de El. Însă urmașii lui Ariu neîncetat dau târcoală, ca să ne abată dela adevărata credință, socotind, că vor putea răpi unitatea credinței dela fiii Bisericii și vor putea nimici opera Dlui N. I. Hristos! Să nu le dăm crezământ niciodată, căci trebuie să știm, că dacă depărtându-ne de Biserica, nu vom păstra unitatea credinței, atunci sufletul nostru merge spre calea pierzării, căci i-și pierde făclia care să-i lumineze în cale.

Când este vorbă ca să ne apărăm credința, în ceasurile grele ale ispitelor, atunci când arianii timpurilor noastre cu vorbe dulci, cu cuvinte măgulitoare ne vreau duce în rătăcire, să nu fim slabi, nici fricoși, ci gândul nostru să-l întoarcem către Părinții din Nicea, cari cu atâta tărie au statorit adevărul în „Credeul” nostru, pe care îl rostim noi și azi, după atâția ani.

Nici o putere pământească sau amăgire să nu ne abată dela aceasta Credință singură mântuitoare, pentru care însuș Dl. N. I. Hristos s'a rugat „ca toți să fie una”.

Inima lui Isus.

Inima lui Isus ultimul refugiu al celor săraci, persecuțaiilor de viață și loviților de răutatea omenească miluește-ne pe noi!

Către Tine strigăm din bezna întunerecului ce ne înconjoară, la Tine ridicăm ochii noștri orbiți de plânsul mult, către Tine întindem brațele noastre uscate de boale sufletești și trupești cari ne-au mistuit ultima energie. Tu Te apleci asupra noastră și ne aduci lumină în întunec, vedere în ochii orbi și forță în trupul uscat. Și de-odată dispar sărăcia, ura, inimizii și boalele, ne simțim bogați, tari și sănătoși, căci Tu ești cu noi, Inima îndurării.

Tu ai promis, că cine Te cinsțește, cine Te adoră, cine se consfințește cultului Tău, nu va peri. În îndurarea Ta cea mare Te-ai gândit și la cei păcătoși și pentru ei ai deschis izvorul nesecat al milei și al iertării. Și nu ceri în schimb altceva, decât să Te iubim. Iubirea noastră față de Tine este cheia, care închide porțile iadului, este scutul, care ne apără contra viclesugurilor diavolului. O, Inimă iubitoare, care fiecare picătură a iubirii noastre o răsplătești cu marea iubirii!

Tu ai promis, că ne dai pace în familiile noastre, că ne dai succese în întreprinderile noastre, — dacă Te vom iubi și cinsti. Putut-ai oare să să ne promiți mai mari daruri nouă, a căror viață este plină cu neînțelegeri și ceartă, a căror inimi s'au împietrit în urma tratamentului prea aspru din partea vieții? Putut-ai oare să ne oferi un dar mai mare, nouă, cavalerilor insuccesului, decât acela, ca să binecuvintezi întreprinderile noastre?

Tu în cele douăsprezece promisiuni ale Tale ne dai tot atâtea ancoră, prin cari putem să ne ancorăm pe malul vieții veșnice. Și ne asigură aceasta prin promisiunea ultimă, care ne spune, că cuminecându-ne în întâia Vinere a nouă luni consecutive în cinstea Ta, nu vom muri fără Sacramente.

Deci frații mei, toți naufragiații vieții, bolnavi fără nădejdea vindecării, întristați fără mângâiere, săraci fără pâinea de toate zilele, urgisiți fără refugiu și toți desnădăjduiți, — veniți la Inima lui Isus și Ea se va îndura spe voi, așa cum nimeni nu e în stare pe pământ să vă miluească.

(În sărbătoarea prea sfintei Inimi, Vineri 3. VI. 1932.)

Dr. Irina Berinde.

Puterea rugăciunii.

Bătălia dela Marna care a avut loc în Sept. 1914 este cea mai colosală bătălie a Istoriei. Impotriva valorilor interminabile ale ostașilor germani porniți la atac, s'a văzut inutilă rezistența eroică a francezilor. Generalisimul francez Ioffre își perdu toate iluziile. Stătea umilit cu bărbia în pept între doi generali și cuprins de o nervozitate disperată rostea scrășnind din dinți.

„Totul este pierdut, aici nu se mai poate face nimica!”

Nu generalisime-i-l întrerupe marile catolic, Generalul Castelman — „rămâne încă speranță, deoarece încă putem ruga pe bunul Dumnezeu ca să ne ajute.”

„A ne ruga?”

„Da Generale, să ne rugăm. Din partea noastră trebuie să lucrăm cu toate puterile cași când victoria ar depinde numai dela abilitatea și energia noastră, alor trei, și deci trebuie să avem cu toții încredere în Dumnezeu, cași când totul ar depinde numai dela ajutorul divin. Generale să ne rugăm!”

Ioffre surprins de aceste cuvinte răspunse. „Rugați-vă voi cari aveți atâta credință.”

„Da generale, noi ne rugăm, dar și tu trebuie să te rogi cu noi împreună pentru că tu ești șeful generalilor. Să ne rugăm Reginei Izbânzilor. Zi împreună cu noi: Ave Maria. . .”

Și Ioffre se așeza în genunchi și cu umilință profundă rosti sublimă rugăciune a Născătoarei de Dumnezeu.

După câteva momente de rugăciune ostașii francezi încurajați de pildă șefilor se aruncă cu disperare asupra dușmanilor pe cari îi silesc să se retragă și astfel scapă Patria lor de peire.

Iată cum ajută Dumnezeu și Preasfânta Fecioară pe acei cari să roagă cu credință.

Dr. F.

Nu e nimic din întâmplare.

În cartea întâia a regilor ni se povestește o întâmplare, din care minunat se vede cum lucrează providența dumnezeiască și în cele mai mici și mai neînsemnate amănunte. Dumnezeu a promis profetului Samuil, că îi va arăta omul, care era să fie uns de

profet—împărat peste Izrael. Dumnezeu a zis către Samuil: „Măine pe aceasta vreme voi trimite la tine un bărbat din pământul lui Beniamim, pre dînsul să-l ungi cap peste poporul meu Izrael.” Omul ales de Dumnezeu era Saul și felul cum l-a dus Dumnezeu la îndeplinire voința Lui a fost următorul: Asinii tatălui lui Saul se pierdură și Chis — tatăl lui Saul — i-a ordonat să meargă să caute asinii. Saul a luat un servitor cu sine și au plecat în căutarea asinilor, însă înzădar au trecut prin văi și munți, nu au putut da de cireada de asini, ba nu au putut să dea nici de urma lor. Saul voia să se întoarcă, că era spre înserate și avea frică, ca tatăl său să nu fie îngrijat de soarta lui. Servitorul a zis către el: fără de asini nu ar trebui să ne întoarcem. În mijlocul acestui popor este un om al lui Dumnezeu, profetul Samuil să mergem la dînsul, acesta ne va spune unde sunt asinii. În astfel de împrejurări au sosit la Samuil. Când au sosit la dînsul, Dumnezeu a zis către Samuil: „Iată bărbatul despre care ți-am vorbit, acesta va domni peste poporul meu. (Regii I. 6. 17.) Pe acesta îl unge de rege.”

Cât de nepătrunse sunt poruncile Domnului! Tatăl a trimis pe fiul său în căutarea asinilor. Dumnezeu îl trimite pe el la Samuil, ca să fie uns de rege. Cât sunt de deosebite cărările Domnului de cărările oamenilor! Cât de departe era de Saul și de tatăl său ideea, ca să meargă acolo, să fie uns de rege! Cât de departe stăm și noi de aceea, ce vrea Domnul în privința noastră! Din aceea la ce ne gândim, noi mai puțin, știe El a desvolta ceea ce vrea El. Nici măcar asinii nu se pierd fără voia Lui preasfântă și nu este o întâmplare oarbă, când tatăl trimite pe Saul în căutarea lor. Și nu este întâmplător, dacă nu dă de urma lor. Nu este întâmplător, când servitorul sfătuește pe Saul, să întrebe de asini pe profet și nu este întâmplător când ei în aceea direcție caută asinii, în care trăia profetul. Toate au fost o rânduială a Domnului, care s'a slugit de aceste împrejurări ca să aducă pe Saul la Samuil, ca acesta să-l ungă pe Saul de rege, cum a voit aceasta Domnul.

Mai târziu când a fost trimis Samuil de Domnul la Saul să-l mustre pentru neascultarea de care s'a făcut vinovat, lăsând pe amalechiții în viață în contra poruncilor

Domnului și când după mustrare era să plece profetul, Saul, îl apucă de colțul mantiei sale și s'a rugat de profet, să nu plece, fără ca să îl împace iară cu Domnul. Sta Scriptură spune, că o bucată din mantia profetului s'a rupt (Regii I. 15. 16.) și arămas în mâinile regelui. Am putea cugeta, că aceasta ruptură a s'a produs întâmplător, pentrucă doară Saul trăgea prea tare, sau că mantia era doară învechită și uzată. Cu toate aceste chiar și acest amănunt s'a produs în urma voinței lui Dumnezeu. Prin aceasta era simbolizat, că Saul este pentru păcate lipsit de domnie, cum a zis Samuil cătră Saul după aceasta întâmplare: „Astăzi a rupt Domnul regatul lui Izrail de asupra ta...”

Nu era întâmplător, că rândunelele au sburat asura lui Tobia, și țina lor căzând în ochii lui, a orbit, căci cum spune sf. Scriptură aceasta încercare a lăsat Domnul să vină asupra lui, ca să fie generațiilor viitoare un exemplu al răbdării ca credinciosul Iob. Nu era întâmplător chemarea Esterei în curtea lui Assuerus, cu toate amănuntele descrise în sf. Scriptură, precum nu era întâmplător vinderea lui Iosif de cătră frații lui.

Cărțile sfinte și Istoria bisericii sunt pline de aceste exemple, ca să învățăm din ele a atribui voinței lui Dumnezeu și dispozițiilor Lui toate întâmplările acestei vieți și nu norocului și întâmplării oarbe, ce nu există.

Ziua eroilor.

Sărbătorirea zilei eroilor este o datorie, dar nu singura față de aceia, cari au murit pentru binele nostru, pentru aceea ca nouă

să ne lase țară mare și liberă de moștenire sfântă. Ei au înțeles ce a spus Ciceo a proape cu o mie de ani înainte: (De rep I. 4.) „Patria nu pentru aceea ne-a născut și ne-a crescut, ca pentru aceasta să nu aștepte dela noi nicio recompensație, dar ca cea mai multă și mare parte a sufletului, a spiritului și a înțelegerii noastre să o lege spre folosul propriu și numai atâta să ne dea îndărăt spre folosul nostru, cât îi rămâne de prisos.” Și patria a avut nevoie de viața lor, — și ei au dat-o fără răsvrătire. Fiecare dintre acești eroi și cel mai necunoscut între necunoscuți, e un martir al datoriei.

De aceea am spus ca sărbătorirea zilei eroilor nu e singura noastră datorie față de cei morți pe câmpul de onoare. Suntem datori să-i și imităm în împlinirea datoriilor. Și datoriile noastre de prezent nici nu sunt așa de grele decât ale lor, căci dela noi nu se cere să *murim*, dar ca să *trăim în cinste*. Să fim cinstiți, aceasta ne este datoria cea mai importantă față de eroii noștri, să fim drepți, să nu jefuim pe cei slabi, să avem încredere în Dumnezeu și prin el să nădăjduim înflorirea viitorului neamului nostru. Suntem datori să credem neclintit, cu toate că prezentul e pustiu, că sângele miilor nu s'a vărsat de geaba, și că din suferințele prezentului triumfător se va ridica copacul înalt și înflorilor al viitorului. Dar ca să fie așa trebuie se fim *cinstiți și drepți*. Altfel eroii noștri privindu-ne de peste marginea timpului și spațiului vor spune judecata lor îngrozitoare: *Am murit pentru niște ticăloși*.

Dar avem și datoria să ne rugăm pentru eroii neamului nostru. Să-l rugăm pe bunul Dumnezeu să le dăruască fericire nemăsurată și veșnică, aceloră, cari deși au fost și ei oameni, au știut să moară împlinindu-și datoria.

Dr. Irina Berinde

Calendar săptămânal.

12 — 18 Iunie 1932.

12. Dumineca s.inților Părinți (Ev. d. Ioan 17, 1) C. Onufrie
13. Luni M. Achilim
14. Marți Pr. Eliseu † 848 au. Hr.
15. Mercuri Pr. Amos
16. Joi P. Tihon
17. Vineri M. Manuil
18. Sâmbătă M. Leonte